

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXIV (28)

Štev. (No.) 28-29

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

17. julija 1975

Vprežna živina

Po umiku severnoameriške vojske iz Južnega Vietnama in iz Kambodže ter po prevozu več kot milijon beguncev iz obeh držav na svobodni Zahod, se je nad ti dve državi spustila zavesa molka svetovnega časopisja, da se danes le še redko kdo spomni nanju in na njuno, pred nekaj tedni za svet še perečo zgodovino.

Zato je šel mimo svetovnega tiska in mimo svetovnega javnega mnjenja tudi dogodek, ki mu je težko najti primer v človeški zgodovini.

Kamboški komunistični gverilci „Rdeči Khmer“ so nekaj dni po zavzetju dežele in glavnega mesta Phnom Penh mirovali, da bi si pridobili zaupanje domačega prebivalstva in preslepili zunanji svet — v Phnom Penhu je bilo še nekaj tujih časnika — s svojo „demokratično-stjo“. Po odhodu večine tujih časnika je pa so pokazali svoj pravi obraz.

Neko jutro se je prebivalstvo bogatega dela Phnom Penha prebudilo ob pozivih preko zvočnikov na vojaških avtomobilih, naj se vsi, starci in starke, možje in žene, z vsemi otroki, tudi dojenčki, zberejo na cestah vsak pred svojo hišo za nadaljnja navodila. Vsi brez izjeme! In takoj, brez odlašanja! Ko so bili tako vsi na cestah, so jih z istimi zvočniki usmerili po cestah „do tistega in tistega parka“ in nato spet naprej do „naslednjega križišča“ in še in še, tako da se je vsa množica skoro dveh milijonov ljudi valila iz mesta na deželo, vedno naprej in naprej, brez oddiha.

Revnejša četrt mesta, ki je ostala doma, je kar z zadovoljstvom opazovala, kako je Rdeči Khmer „kaznovati kapitalistično gospodo“. Toda naslednji dan se je proces ponovil v tem revnem delu mesta. Prav tako so morali vsi brez izjeme na ceste in nato naprej in naprej, ven, na deželo, na polje, dokler se niso znašli skupaj s prvo skupino meščanov, ki je morala prejšnji dan zapustiti mesto.

Tri milijone ljudi, starcev in stark, mož in žena, otrok, dojenčkov, vsak kakršen je bil stopil na cesto, z eno samo obleko na sebi, je stal sedaj sredi nepregledne ravnine, pod milim nebom, brez strehe nad glavo, praznih rok, brez hrane. Dobili so lopate in krampe v roke in povelje: „Začnite obdelovati polje, meščani! Posajte in počakajte, da bo zraslo, če hočete jesti, meščani!“

Smrt je začela hitro pobirati bolehnne, starce in starke, otroke, dojenčke. V Phnom Penhu so v bolnišnicah bolniki ostali na posteljah sami, brez oskrbe. Tudi vsi zdravniki, bolničarke in bolničarji, so morali na povelje oditi iz mesta; kirurg je moral sredi operacije zapustiti bolnika na mizi in odkorakati z ostalimi iz mesta ven, ven.

V 48 urah je bilo 3 milijonsko mesto izpraznjeno. Kdor se ni pokoraval je bil na mestu ustreljen.

V človeški zgodovini se ni zgodilo kaj podobnega, kakor je bila izpraznitev Phnom Penha. Sennacherib je razdejal Babilon, Rimljani so plenili Kartagino in podrli Jeruzaleem, Hitlerjevi bombniki so zravnali Coventry. Napadalec je rušil poslopja, mostove, mesta, ni pa uničeval mesta kot ideje. To je sedaj napravil Rdeči Khmer.

Novi kamboški komunistični oblastniki so zvarili marksistično idejo o brezrazredni družbi z Darwinovo teorijo o naravni selekciji preživetja močnejšega. Rdeči Khmer trdi, da se v mestih kot civilizacija, toda civilizacija deli prebivalstvo na skupine in ustvarja družbene razrede. Zato smo pognali prebivalstvo iz takega uničujočega mestnega okolja ven na polje, na zemljo, ki očisti, kjer lahko samo najbolj zdravi in sposobni preživijo. Če slehernega državljanca spremenimo v begunca, bodo vsi enaki, je geslo rdečega Khmera.

Po poročilih o tej izpraznitvi Phnom Penha so morali zadnji zahodni časniki zapustiti Kambodžo, ki je prekinila tudi vse diplomatske stike z zunanjim svetom. Rdeči Khmer hoče neovirano izpeljati svoj načrt totalne komunizacije dežele.

Iz tega pekla je pred nekaj dnevi pribežal v sosednjo Tajsko 21-letni študent

Govor Milana Magistra na domobranski proslavi v San Justu, dne 29. junija 1975:

Pred tridesetimi leti v teh dneh se je rojevalo naše izgnanstvo, istočasno pa je začela slovenski narod zagrinjati tiranija komunistične partije. Del naroda je moral iskati svobode v tujih zemljah, drugi del pa je bil vržen v okove sužnosti, ki so mu dali ime „osvobojenje.“ Komur je bilo pred 30 leti nejasno, za kaj je služila krinka Osvobodilne fronte, more biti danes pričazor, kako si volk slači ovčji kožuh. Tridesetletni komunistični uničevalci slovenskega naroda praskajo raz sebe barve osvobodilnosti in razkazujejo svetu krvavo rdečo barvo komunistične revolucije, ki je bila edini namen njihove borbe. Služili so svojim oblastiteljskim strastem, verjeli so najhujši zmoti sodobnosti in se niso premišljevali stopiti na tilnik svojemu lastnemu narodu. Vrednote narodnosti so odvrgli kot izmišljotino preteklosti, in isti sapi pa se vrgli v naročje privida mednarodnosti. V zgodovinskih knjigah predstavljajo svojo revolucijo za Narodno-osvobodilno vojsko, pa je vsem danes popolnoma jasno, da je imel prav pokojni škof Rožman, ko je v pridigi 3. marca 1944 govoril o njihovi nakani: „Brezbožni komunizem ima namen iztrebiti Kristusa, pa skriva svoje brezbožne cilje pod krinko: pomagati delovnemu ljudstvu, osvoboditi narod. Krinke, krinke! Voditeljem komunizma ne gre za svobodo, niti ne v prvi vrsti za pomoč delovnemu ljudstvu; vodi jih vladodržnost in sovraštvo do Boga, do Kristusa; brezbožni bes!“ Da škofu tega niso hoteli priznati tisti, ki so s sprejetjem marksizma zatajili svoj krščanski krst, je naravna posledica, da pa so tudi krščanski voditelji različnih gibanj hoteli preslišati pastirjev glas, je pripisovati njihovi samozadostnosti in neodgovornemu zadržanju do usode slovenskega naroda. „Ti imajo večji greh, te Kristus bolj obtožuje kot množico, ki se da od njih voditi in izvršuje sklepe dostikrat neznanih voditeljev,“ je nadaljeval škof Gregorij.

Brezbožni bes se je razdivjal takoj po vojni nad množicami slovenskih katoličanov. Prve žrtve so bili domobranci, za katerih pokol je bil po današnjih izjavah komunističnih vodij iz tistih dni zadosten razlog, da so bili protirevolucionarji. To so bili, pa to ni vsa resnica in niti ne edini razlog, ki ga navajajo za moritev. Ali naj se do zob oborožena armada, kakor je bila v tistih trenutkih partizanska, spremljana od sovjetskih tankov boji neoboroženih ujetnikov, pa čeprav so protirevolucionarji?

Ako je narod res tako enoglasno priznaval Osvobodilno fronto za edino osvobodilno stranko, zakaj potem strah, soditi in odmeriti pravično kazen tkz. izdajalcev? Na ta vprašanja se edino pravilno odgovori, da je brezbožni bes zahteval uničenje kristjanov, kar se v zgodovini ni prvič zgodilo. Nalepek, ki ga krščanskim mučencem hitijo pripeti vladodržni

dent Norodom Voparong, daljni sorodnik bivšega kamboškega princa Norodoma Sihanouka. Skupaj s sedmimi drugimi mladenci je 30. maja ušel iz pekla in po 28. dneh le prekoračil tajsko mejo v svobodo. V bolnišnici v Bangkoku je povedal, da je Rdeči Khmer namesto volov meščane Phnom Penha vpregel v pluge, da orjejo polja in jih tako mučijo od zore do mraka. Desettisoče jih je že pomrlo, od napora, lakote in bolezni.

Tako v Kambodži, a svetovni tisk molči. Molčijo razne mednarodne organizacije, molčijo Združeni narodi, molčijo poglavarji držav in poglavarji verstev, molčijo „borci za tretji svet“, molčijo „kristjani za socializem“, molčijo Washington, London, Pariz, pa Stockholm in Rim, pa Beograd, Zagreb in Ljubljana, in Moskva in Peking in Tokio, pa Afrika in Južna Amerika.

Krik in vik je donel okrog zemeljske oble, kako se bo položaj v Kambodži po odhodu Amerikancev pomiril in kako

ubijalci, češ da so cesarjevi sovražniki nekdanj, danes pa protiljudski elementi, se v času zgodovine odlepi in Cerkev jih zapiše v svoj martirologij. Zgodovina ima lastnost, da odstranja lupino človeškega, in odkrije zrno resničnega in bistvenega.

Bistveno za zgodovino slovenskega naroda izpred 30 do 40 let je, da sta se spopadli Satanova in Kristusova fronta. Kakor je napovedal škof Jeglič. Satanova se je utaborila pod zastavo brezbožnega marksističnega komunizma in Kristusova pod zastavo slovenskega krščanstva. Domobranstvo je bilo v namenih in odločitvah krščansko in slovensko; komunistična partija Slovenije je bila in je še v ciljih in načinih brezbožna in raznarodovalna. Zato so slovenski domobranci mučenci za krščansko vero, komunistični heroji pa klavne žrtve poganskemu bogu, ki je v današnjem času upodobljen v marksizmu. Ne motijo nas filozofske razlike različnih razlaganj komunizma, v bistvu se vsa snidejo: uničiti krščanstvo, ki postavlja zapoved vere v osebnega Boga Stvarnika, da bo moglo zavladati božanstvo človeka samega po „genialni“ marksistični zamisli.

Spominu krščanskih mučencev in narodnih junakov je potrebno pridružiti besedo o pomenu prelite krvi.

Dokler sta Kajin in Abel darovala, je Bog molčal. Ko pa je brat segel po bratu in si vzela pravico končati njegovo življenje, nad katerim si je zagovoril pravico edinole Bog, je Bog spregovoril. Vprašal je Kajna, kaj je z bratom in zločinu je sledila kazen.

Skozi trideset let vprašuje Bog slovenskega Kajna, kje je brat. Skozi trideset let se Kajin skriva in izdaja članke, knjige, filme, časopise, beriva za otroke in odrasle — z vsein aparatom zakriva zločin in odlaga odgovor. Toda Bog vprašuje molče in čim dlje molči, tem huje vprašuje. Kje je 12000 mrtvih, ki so moji otroci? Kajin, zakaj molčiš? A človeški naravi ni dano, da bi prenesla božji pogled. Če ne sedaj, čez 40, čez 50 let bo moral Kajin odgovoriti. To je pomen krvi: molk ne more iti preko krvi. Slovenski komunizem bi bil mogel nagraditi gore drugačnih zločinov in čas bi jih mogel prikriti ali vsaj omiliti. Toda umor brata je neizbrisen. Ker je največji zločin neizbrisen, je slovenskemu komunizmu kazen nujno odmerjena in jo bo moral odslužiti v rodu ali v potomcih. Takrat bo odgovorjeno na božje vprašanje zakaj in kako je bil ubit slovenski Abel. Kri bo oprala tudi druge dogodke.

Ali prelita kri mučencev ima še globlji pomen. Človeške žrtve, ki jih je narod daroval Bogu iz žive vere Vanj, so mu pridobile božjo naklonjenost in On sam se bo maščeval. Francoski škof in govornik 17. stoletja Bossuet je zapisal: „Kadar Bog hoče, da je kako delo samo njegovih rok, ga zmanjša na nemoč in nič, potem pa ga naredi sam.“ Tako nekako se je zgodilo s slovenskim krščanstvom v letih vojne. Od protireformacije naprej, zlasti pa v zadnjih 70 letih pred

„smešne“ so napovedi o množičnih likvidacijah, če bo Rdeči Khmer zavladal v državi. Propaganda iz Moskve in Pekina pa aktivisti sovjetskega in kitajskega komunizma širom sveta so za edino zlo razmer v Kambodži dolžili „ameriško okupacijo.“ Sedaj molče kot grob.

Naivneži na Zahodu se izgovarjajo, da je to „kamboška vrsta komunizma“ in „kamboški način agrarne reforme“, da si lažejo samim sebi. Toda, čas bi že bil, da bi se svet zavedel, da razlika med „svobodo“ in „sužnostjo“ ni relikvija retorike živčne vojne, temveč kruta stvarnost za tiste, ki jim zavladajo komunistični režim. Komunisti, kjerkoli zavladajo, množično likvidirajo prebivalstvo, po znanem starem, tudi slovenskih komunistov geslu: „Če ostane samo eden, da je le komunist.“

Kako dolgo še bo človek prenašal moderne marksistične tirane, ki ljudi spreminjajo v vprežno živino svoje ideologije in pluga?

El castrismo y la Iglesia

Después de los excesos cometidos contra la Iglesia católica cubana al comienzo del régimen castrista, el gobierno de La Habana trata de mejorar sus relaciones con la jerarquía católica y con el Vaticano. Halló en Roma disposiciones tan conciliadoras que se olvida allí el pasado, con el objeto de establecer una cierta “normalización”.

Si bien las persecuciones en masa del comienzo disminuyeron, no por ello dejaron de deplorarse numerosos abusos. Recordamos sólo la manera cómo los milicianos castristas atacaron hace algunos años a Mons. Eduardo Boza Masvidal, obispo de La Habana, rector de la Universidad Católica, al que violentamente expulsaron de Cuba, donde había nacido, embarcándolo a viva fuerza en un buque español. No fue el único, puesto que por aquel entonces también fueron expulsados del país varios centenares de sacerdotes y de religiosas. Al propio tiempo se cometieron diversos actos de violencia contra los sacerdotes católicos que quedaron en Cuba y contra sus iglesias, sus conventos, sus escuelas...

Estas persecuciones no han desaparecido por completo. No obstante las buenas relaciones que continúa manteniendo con el régimen Mons. Cesare Zachei, nuncio apostólico, hace unas semanas unos militantes castristas destruyeron la iglesia católica de Fomento, en la provincia de Las Villas.

No se ha sabido que el nuncio y el Vaticano hayan reaccionado.

vojno, je naše božje ljudstvo preučevalo, organiziralo in sanjalo o krščanski ureditvi slovenske družbe. Ta doba nam je rodila velike moze, ker so zasledovali velike namene. Svoje zlato obdobje je doživelo tik pred 2. svetovno vojno, ki se je izrazila v Evharističnem kongresu in Kongresu Kristusa Kralja. Ljubljanski škof je posvetil narod Marijinemu Brezmadežnemu Srcu med vojno, — potem pa je Bog zmanjšal načrte in nemoč in navdušenje pretopil v trpljenje. Od 1. 1945 naprej smo mi v izgnanstvu in oni X. domovini potopljeni v Njegovo Previdnost in skušamo biti vredni njenega delovanja.

V nas in naših rodovih je vzdana plošča, da smo zaradi pravice preganjanja. Veliki papež Gregor VII. je 1. 1085. umiral s temi besedami: „Ljubil sem pravico in sovražil krivico, zato umiram v izgnanstvu.“ To niso besede obžalovanja, temveč ponosa. Kdorkoli bi obžaloval, da se je kdaj postavil za pravico in zaradi tega izgubil domovino, je neveden sebe in krvi mučencev. Umik ne bo pomenil poraza ako ostane naše stališče do krivice neomajano. Koga je izgnanstvo zlomilo, pove najjasneje komunizem, ki napada onega, ki še stoji, ne tistega, ki je klecnil.

Ponosno obnašanje smo dolžni sebi in svojim otrokom. Otroci naj vedo, od kod je njihov izvor in zakaj je tak in ne enak drugim. Če ga bodo hoteli zatajiti ali izbrisati iz svoje vesti, je njihova odgovornost, ali neposredni pričevalci moramo storiti svojo dolžnost, za katero bomo mi odgovarjali pred Bogom in zgodovino slovenskega naroda. Ni enako, ali bo zgodovina zapisala, da je šel v izgnanstvo rod svobodnjakov ki je umiral kot Gregor VII. ali pa da je izgnani rod pozabil na svoje pravice.

Naše pravice so nekaj svetega. Imamo pravico do svojih mrtvih, do njih

zemskih ostankov in do njihovega poštenega imena. Trupla so bila dinamitirana in sodnijsko je bilo ugotovljeno, da so grobovi neznani. Njihovo ime je bilo oblateno pristransko, svojevoljno, krivično in brez dovoljene obrambe preko stotine spisov, knjig, javnih zapisnikov, odlokov, zakonov in zgodovinskih tekstov, izdanih od 1. 1941 naprej. Imamo pravico do svobodne Slovenije, ker je to zemlja naših očetov in se ji nismo odrekli.

Imamo pravico do spoštovanja naših junakov, naših velikih mož, katerih imena so danes v komunističnem režimu prekleta in izbrisana iz zgodovine. Imena mož, ki so bili stebri naroda, so naša pravica! So del našega življenja, kakor so nam starši in bratje del življenja. Kdorkoli nam zabranjuje ali ostražuje, da jih ne bi smeli imenovati, sega po naših pravicah in dela silo naši človeški osebnosti. Zgodovina je del nas in kdorkoli se je dotakne, nas rani, nas žali.

Imamo tudi pravico do svojega Boga; ne samo mi, tudi naši otroci. Če komunizem še dopušča vero starejšim, iz njihovih otrok pa hoče izriniti vero staršev preko zakonov, ki vzpostavljajo brezboštvo, so napadene pravice staršev in otrok. Ako so te pravice napadane in zatirane našim rojakom v Sloveniji, boli nas, so okrnjene pravice tudi nam, ker smo istega rodu. Bolest domovine je tudi boleost izgnanca; krivice, ki jih mora prenašati domovina so krivice, ki jih prenaša tudi izgnanec.

Dokler bomo zahtevali svoje pravice, bomo silni; naši mrtvi še vedno terjajo pravice, zato so vsak dan silnejši in postajajo jerihovske trompete, pred katerimi se ruši komunistično zidovje molka in krivičnosti. V ta zbor trompet mrtvih stopamo živi, da izterjamo svoje in svojega naroda pravice. Ko bi jih nehali terjati bi bili mrtvi in živi resnično mrtvi.

Politični premiki v Argentini

Kriza, ki zadnje tedne pretresa argentinsko javno življenje, in je s prvotnega sindikalnega področja prešla še na politično, da o gospodarski krizi sploh ne govorimo, ima globoke korenine v bistvu peronističnega gibanja. Kajti bolj kot kriza institucij je kriza vladajoče stranke, bolj točno, kriza med vladajočo skupino in gibanjem, ki uradno figurira kot zaupnik oblasti.

Če malo globlje pogledamo zgodovino peronizma, lahko vidimo, da nikoli ni bil organsko organiziran kot stranka. Temeljlil je na množici sestavljeni iz različnih sektorjev, z različnimi svetovnonazornimi pogledi, različnimi gospodarskimi postavkami, nasprotnimi socialni interesi, itd. Glavne veje peronizma (politična, gremialna, mladinska in ženska) so si tradicionalno stale nasproti, in le avtoriteta vodje (generala Perona) je mogla držati med njimi neko organsko povezavo. Pa še vodja sam je bil, malo pred svojo smrtjo, prisiljen, da je izgnal iz peronizma večinski del mladinske veje, ker mu je ušel preveč na levo. Moč peronizma je bila toliko opevana „vertikalnost“, to je absolutna poslušnost poveljem vodje, generala Pe-

rona. Ta pa ni nikdar skrbel, da bi stranko demokratsko organiziral.

Po njegovi smrti je vloga vodje prešla, skupaj s predsedništvom države, na njegovo ženo, go. Marijo Estelo Martínez Peronovo. Vendar so opazovalci že dolgo časa ugotavljali, da oblast dejansko prehaja v roke ministru za socialno skrbstvo, López Regi, ki je bil obenem tudi osebni tajnik predsednice in tast predsednika poslanske zbornice La Stirija. López Rega je tudi uspeh v svojem namenu, da je postopoma nastavljal svoje ljudi na ključnih mestih v vladi. Zadnji tak uspeh je bil, ko je gospodarsko ministrstvo zasedel inž. Rodrigo.

Ni treba posebej omeniti, da so široki sektorji peronizma zaskrbljeni gledali to napredovanje Regove skupine. Ta pojav je bil zlasti opazen v gremialni veji, ki je že večkrat zahtevala večjo udeležbo v vladi in v vladnih ukrepih. Ugodna prilika za odločilen korak se je pokazala, ko je predsednica v začetku julija, po nasvetu gospodarskega ministra inž. Rodriga, uknila veljavnost paritetnih komisij in njih za-

(Nad. na 2. str.)

PRIJATELJSKA VEČERJA V KORIST ZAVETIŠČA

**Sobota 26. julija
ob 20h**

**Naš Dom – San Justo
Prijave sprejemajo
odborniki**

Lepo vabljeni

IZ UREDNISTVA

Zaradi splošne stavke v dneh 7. in 8. t. m. ter državnega praznika 9. julija, prejšnji teden Svobodna Slovenija ni mogla iziti. Zato vam danes posredujemo pričujočo povečano številko.

Uredništvo

V nedeljo 27. julija bo

obletnica blagoslovitve doma v Slovenski vasi

Pričetek ob 16. uri

Kulturni program — govornik
g. J. Košiček

Od 18. ure naprej družabnost
Za prigrizek — domače koline

**“Duc in altum”
Sodeluje**

Vabljeni

V OSIJEKU je bilo 15. junija končano prvo damsko izbirno tekmovanje za uvrstitev v polfinale tekmovanja za lahkoatletski pokal Evrope. Jugoslovanska ekipa je srečno prestala preizkušnjo in se s 50 točkami uvrstila na prvo mesto pred Avstrijo, Dansko, Irsko in Grčijo.

KOLINE na Pristavi

NEDELJA, 27. JULIJA

Vsi vablejni na kosilo!
Za dom že v soboto, 26. julija,
od 18. ure naprej

JAVNI NOTAR FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

Srednješolski tečaj ravn. M. Bajuka
sporoča, da bo 19. julija pouk ob običajni uri. Potem so počitnice do 9. avgusta, ko bo zopet pričel pouk.

SFZ SAN MARTIN SDO

Mladinski dan

v nedeljo, 20. julija.

Začetek ob 8 zjutraj; ob pol
12. sv. maša; popoldne kulturni
program. Vsi lepo vabljeni!

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja
Capital Federal
Tel. 41-1413

Ordinira v torek in petek od 17 do 20.
Zahtevati določitev ure na privatni
telefon 628-4188.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. F. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correos
Argentin-
Central (B)

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.233.341

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1975
za Argentino \$ 440.— (44.000), pri pošiljanju po pošti \$ 460.— (46.000);
ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 18 USA dol.; za Evropo 21 USA dol. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 15 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213.

Pod palmo zdaj pesem nam naša doni,
tja k lipi nazaj nam srce hrepeni.

PEVSKI KONCERT

pripravljajo in vas nanj vljudno vabijo

19. julija ob 20.30
v Slovenski hiši

SLOVENSKE MLADENKE

Slovenski dom v San Martinu

V soboto, 19. julija, ob 19.30 bodo zastopniki Kreditne zadruge SLOGA predvajali film o preprečevanju nesreč ter podali poročilo o poslovanju zadruga.

Po sestanku bo udeležencem na razpolago domača večerja.

Naš dom

LOVSKA VESELICA

V soboto, 19. julija, ob 20. uri — Prijetno razvedrilo — šaljiv prizor

Sodeluje “Duc in altum”

San Justo

RUTA 205 FTE. ESTACION
TEL. 295-1197

AVDA. 25 de MAYO 136

ALMAFUERTE 3230
a 1 cuadra Municipalidad

AVDA. PAVON/H. YRIGOYEN 8854/62
TEL. 243-2291/3058 (Entre Boedo y Sáenz)

EZEIZA

C. SPEGAZZINI

SAN JUSTO

LOMAS DE ZAMORA

Opozarjamo, da imamo v Lomas de Zamora, v našem novem
velikem lokalu, vedno na razpolago najfinejše pohištvo.

CERKEV BREZBOŽNIKOV

(Nad. s 5. str.)

Tam, kjer so predniki klečali, počepajo potomci. Kam gre ta narod, kaj se je zgodilo z njegovim samorazumevanjem, z njegovim duhom? Ali se more narod sploh še opravičiti, ko se preda norosti in nasilju, ko izda svoje ljudske in narodne vrednote?

Kakor da so se ljudje spremenili v pol-ljudi: stare vrednote — prav tako kakor nekoč pri propasti starih civilizacij — se ne zamenjujejo z novimi vrednotami. Vladajoči ideologiji ni uspelo, da bi se usidrala kot nov sistem vrednot, ker je preveč „brez napak“, da bi bila resnična, preveč zadeva ene klike, da bi sploh postala ljudska in nadnarodna. Oskrunjenje božjega hrama ni možno brez brezbožnikov in upornikov proti Cerkvi in veri. Toda to nima nobene zveze niti z misionarskim navdušenjem mladega krščanstva, ki je uničevalo antične spomenike. Ateisti ne opravljajo svoje potrebe v božjih hramih. Še manj barbari, ker so tudi oni imeli svoje bogove in svoje vrednote. Ne, to delajo samo ljudje brez idealov, brez upa. Ljudje, ki jih je absolutno brezverstvo pripeljalo do prepričanja, da je vse dovoljeno.

To je enostavno dejanje samouničenja, takšne stvari se ne delajo v božjih hramih iz sovraštva, temveč iz ravnodušnosti, iz pripravljenosti za samouničenje. V Rusiji so podirali cerkve; v Albaniji je vera „ukinjena“. Drugje so

bili znosnejši, toda rezultat je bil povsod več ali manj isti: povsod, kjer so se ljudje predali ali se še predajajo ideologiji in birokratskemu socializmu kot neki dovršenosti...

Prav tako kakor vera v Boga ni edina in celo ne najsigurnejša zaščita pred ponižanjem, tako tudi osporavanje Boga ne vodi nujno k razduhovljenju. Vse, skoro vse odvisi od idej in od institucij, ki jih spremljajo. V današnjem trenutku ni ne idej ne institucij. Uničeno je vse kaj bolj vseobsegajoče — korenine, celotno življenje naroda, družbe in posameznika. K temu je pripomogel tudi vladajoči državni ateizem, dasi manj s svojo primitivno napadalnostjo pa več s svojim sterilnim dogmatizmom. Dogmatizem kot državna doktrina je danes postal še bolj brezsmiseln in brezploden kakor je to v preteklosti bila državna vera. Dejansko tu ne gre za filozofski ateizem, temveč je to vulgarni pragmatizem politične birokracije, katera bi — teoretično gledano — bila absolutno pripravljena priznati in sprejeti sleherno religijo, v kolikor bi ji ta zagotovila monopol oblasti. S tem, da je birokratski ateizem zmagal v imenu absolutnih idealov kakor so „brezrazredna družba“ in „svoboda človeka“ in se postavil kot karizmatični vladar nad družbo s svojimi pristaši, je uničil vse vrednote in pogasil vse upe. Na duhovnem področju je bil le-ta edini zmožen pripraviti plodna tla, za vsako banalnost in brezsmiselnost, za antitalente in oportuniste, za šablonizirano frazeologijo in blazni karizem. Opoganjena cerkev v Budvi

je v vsej svoji nedolžnosti in skromnosti porazujoč prizor in obupno znamenje...

Cerkvica v Budvi je siromašna in nemočna pred vsemogočjo in velikostjo državnega ateizma. Je nedolžna, nezaščiten žrtev tistih, ki so se poklonili psevdovrednotam. Če je polnenje želodcev postalo najvišji in edini ideal, potem je „logično“, da se ta božji hram v Budvi spremeni v objekt, kjer se opravljajo telesne potrebe, da se ti želodci praznijo. Za te ljudi ta cerkev ni niti starejša od njih samih niti ni bolj dostojanstvena od njihove nujnosti, opravljati telesne potrebe. Toda, ali je sploh možno kaj drugega? Tisti, ki se preda sedanosti, mora preteklost opogoniti, da mu ne bi postala ukor. Prihodnost mora tako planirati, da ne bo vezan na nič. Preteklost — to smo mi pred svojim rojstvom. Majhna cerkev v Budvi — to je skupek enajst stoletij okrog ideala kot ljudske usode. Enajst stoletij molitev žena za svoje bojovníke in mornarje, enajst stoletij pozdravov do brodošlice novorojencem, sloves od umrlih in blagoslovov pravkar poročenih. Enajst stoletij kesanja in zaklinjanja na spoštovanje časti. Enajst stoletij se zoperstavlja opravljanju telesnih potreb nekaj omejenih. Vsak od njih sramoti in maže samega sebe — svojo lastno integriteto, svojo lastno svobodo. Majhna cerkev v Budvi, ponižana s topelostjo svojih otrok, razžaljena s ponorelostjo svojega naroda, mi sve-ti v temi. Ona je to, kar bi vsakdo od nas hotel biti: življenje v svojem večnem trajanju...

Z globoko žalostjo, vdani v božjo voljo, sporočamo vsem prijateljem in znancem žalostno novico, da nas je za vedno zapustila naša nadvse ljubljena mama, sestra, svakinja, tašča in stara mama, gospa

Julijana Lužovec

Okrepčana s tolažili sv. vere je mirno zaspala v Gospodu v ponedeljek 7. julija.

Lepo se zahvaljujemo g. lazaristom, prav posebno g. župniku A. Prebilu za vso duhovno pomoč, g. msgr. Oreharju za opravljeno pogrebno sv. mašo, salezijanskemu predstojniku g. J. Solu, vsem slovenskim salezijancem in vsem duhovnikom, ki so nas spremljali, kakor tudi hčeram Marije Pomočnice. Ista zahvala tudi kolegiju Marije Kraljice, gospe Zdenki Janovi za vodstvo petja, vsem sosedom, prijateljem in znancem naše drage pokojnice.

Zahvalimo se vsem, ki so jo med boleznijo obiskovali in po smrti molili zanjo.

Priporočamo jo v blag spomin.

Žalujoči:

sin: Ivan, duhovnik SDB
hčerke: Rezka, Kristina HMP, Anica por. Kokalj, Mira in Julijana
sestri: Katarina in Marija, redovnica
zet: Rado Kokalj
vnuka: Tonček in Anči
svakinja: Mana por. Robas z družino

Slovenska vas, Zagreb, Cerklje na Gorenjskem

K Vsemogočnemu je dne 8. junija 1975 v 65. letu svoje starosti odšel po večno plačilo moj dragi mož, brat, svak in stric, gospod

Ciril Kranjc

Dne 10. junija smo ga položili v družinsko grobnico družine Laporta Hernández v Montevideo.

Lepo se zahvaljujemo vsem, ki so ga obiskovali v bolnišnici, ki so ga prišli pokropiti in so molili za pokoj njegove duše, ki so darovali cvetje, se udeležili pogrebne sv. maše v Montevideo in nam izrazili sožalje. Vsem iskreni Bog plačaj!

Žalujoči:

Elma Laporta, žena
Gabrijel in Danilo, brata
Aurora in Norma, svakinji
v imenu vsega sorodstva

Buenos Aires, Cleveland, Montevideo, Ponikve na Tolminskem
1. julija 1975

Na svojem domu, chacra “Santa Catalina” v Posadasu, je zaspal v Gospodu moj stric

Saša Stare

K večnemu počitku so ga položili na pokopališču v Posadasu 28. junija 1975.

Pokojnega strica priporočam v molitev in blag spomin.

Godoy Cruz, 28. junija 1975

Anatol Fabjančič

...Al dneva ne pove
nobena pratka...